

JOSEP MESTRES I QUADRENY, NÚRIA ARAMON I STEIN, *Vocabulari Català de Música*, Barcelona, Editorial Millà, 1983, 151 pp.; 12,1 cm. ISBN 84-7304-099-6.

Difícil esdevé la tasca que els autors del present vocabulari s'han proposat, en oferir als estudiosos i professionals de la música un instrument bàsic de treball, dins l'àmbit lingüístic català. Les dificultats d'aquesta tasca de peoners són les inherents a tota mena de plantejament sistemàtic en una branca específica de la terminologia: des de la limitació ideal dels mots i vocables, fins a la coherència de la proposta, adés pel que fa als pressupòsits filològics, adés per l'ordenament convencional de les accepcions i llur contingut semàntic.

L'encert de la tria és evident, i cal felicitar-nos-en. Els autors exposen en el pròleg els criteris bàsics de l'obra, així com la motivació, ús i funció del present repertori. En aquest aspecte és del tot positiu: el llibre aconsegueix amb el desig primari palesat al Congrés de Cultura Catalana (1977), entenent que no es tracta d'un diccionari tècnic sinó d'un vocabulari, és a dir, una eina d'urgència.

Josep M. Mestres i Quadreny ha tingut cura de la temàtica pròpiament musical, amb una reeixida posta a punt del llenguatge de la música contemporània; Núria Aramon i Stein ha dut a terme una excel·lent tasca de fixació terminològica, seguint els criteris filològics *ad hoc*.

Tot i que l'obra és útil i justifica la manca bibliogràfica i terminològica que fins ara hi havia a la nostra llengua, crec que, potser en una altra edició, es podrien tenir en compte alguns aspectes concrets per millorar

la seva estructura: em refereixo a una major coherència en els detalls tècnics que no sempre apareixen uniformes en l'edició present (tessitura, material, ús, ordenació diacrònica), així com a l'augment d'accepcions bàsiques o la correcció de continguts en alguns, molts pocs, casos. De tota manera el *Vocabulari Català de Música* aconsegueix la seva missió fonamental de posar a l'abast del públic una eina imprescindible de treball.

F. Bonastre

LEOPOLD VORREITER, *Die Schönsten Musikinstrumente Des Altertums*, Frankfurt Main: Verlag Das Musikinstrument, 1983, 216 p. il.; 27 cm. ISBN 3-920112-94-6.

El professor i organòleg Leopold Vorreiter ha elaborat, amb el suggerent títol «Els més bells instruments de l'Antiguitat», una panoràmica de l'instrumentari de les antigues cultures mediterrànies: Egipte, Pròxim Orient, Àsia Menor, Illes de l'Egeu, Grècia, Macedònia, Hel·lespont, Illes Jòniques, Itàlia i Sicília, Roma, *Hispania* i la Gàl·lia. Partint de les dades iconogràfiques paleses en les fonts històriques, l'esmentat estudiós ha reconstruït amb tota cura l'estadi ideal (bé que raonat tècnicament) dels diversos instruments, que, en nombre de 143, constitueixen un ric repertori de les passades cultures. La informació gràfica es complementa amb uns mapes sectoritzats de cadascuna de les ciutats cultures, la qual cosa esdevé un ajut eficaç vers la comprensió especial del fet organològic; alguns d'ells, emperò (i especialment el de la *Hispania*) no posseeixen una normalització lingüís-